

og demokratisere den Forretningsgang, vi har paa vore Amtstuer. Enhver, der har haft noget videre med disse Kontorer at gøre, har sikkert gjort samme Erfaring som jeg, nemlig at det er en meget gammel-dags Forretningsgang, man praktiserer dér. Det er næsten umuligt at indbetale Beløb paa Amtstuerne, uden at man personlig rejser dertil med Kontanter. Jeg synes, det er en lidt forældet Forretningsgang i vore Dage, hvor man har Postvæsenet. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister at søge at faa denne Forretningsgang gjort mere moderne og mere demokratisk. Jeg tror, det vil vække Tilfredshed i store Dele af Befolkningen.

Jeg har kun et enkelt Spørgsmaal tilbage, det er ogsaa til den højtærede Finansminister. Jeg vil gerne henlede hans Opmærksomhed paa et ejendommeligt Forhold, som findes i Lov Nr. 352 af 7. August 1922 om Beskatning til Staten af faste Ejendomme. Den Vurdering, som ligger til Grund for denne Beskatning, foregaar gennem tre Led: Over-Skyldraad, Skyldraad og Vurderingsraad. Og nu er der det ejendommelige, at medens saavel Vurderingsraaden, der bliver valgt af Kommunalbestyrelsen, som Over-Skyldraadet har en begrænset Funktionstid, der i Loven er begrænset til seks Aar, gælder det samme ikke om det mellemliggende Led: Skyldraadene. Der findes ingen Begrænsning af deres Funktionstid i Loven, de bliver udnævnt af Finansministeren, efter Indstilling af vedkommende Amsraad eller Byraad, og da der ikke er fastsat noget Aaremaal for deres Virksomhed, vil det meget let føre til, at disse Hverv bliver saa godt som livsvarige. Jeg har ikke undersøgt Forholdene i al Almindelighed, men jeg kan i hvert Fald meddele, at i Frederiksborg Amt er Skyldraadet sammensat af 5 Mænd — jeg maa for øvrigt bemærke, at Skyldraadsmedlemmerne samtidig er Vurderingsformænd i Vurderingsdistrikterne —, og disse 5 Mænd er alle sammen over 60 Aar, en af dem er i 70erne og en er endda midt i 80erne. Nu siger jeg ikke dette, fordi jeg vil rette nogen som helst personlig Kritik mod disse Folk, det er jo muligt, at de kan gøre deres Arbejde lige saa godt som yngre, men dette Forhold er kritiseret overfor mig, at Loven ikke har en Bestemmelse, som hindrer, at disse Poster paa den Maade bliver livsvarige, og jeg vil benytte Lejligheden til at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa det, ikke fordi jeg mener, det er noget, der straks kræver Indgriben, men jeg vil henstille til

ham, at han, saa snart der byder sig en passende Lejlighed, søger at faa det ændret, saaledes at der bliver indført en Tidsbegrænsning ogsaa for Skyldraadsmedlemmernes Funktionstid.

Drachmann: Naar man ønsker at tale om økonomiske Problemer i dette Øjeblik, vilde det jo, naar man faar Ordet paa dette Tidspunkt, være opportunt, om man dvælede noget ved de „Udtalelser“, som er fremkommet i Dagspressen fra Valutaraadet. Jeg kan imidlertid ikke tilbageholde et Udtryk for Skuffelse over disse „Udtalelser“ — som altsaa ikke er blevet til en Betænkning. —, Udtalelser, som efter min Formening kun skyder Spørgsmaalet bort fra det Raad, der blev nedsat for at behandle det, og i ganske overvejende Grad over til nærmere Forhandling mellem Nationalbanken og Regeringen. Det er jo ikke første Gang, Nationalbanken drages ind i dette, det er heller ikke første Gang, vi faar fremhævet, at der skal være visse Forudsætninger til Stede som Betingelse for, at Nationalbanken vil yde den Indsats, denne Bank skal gøre i Sagen. Jeg skal nu afholde mig fra nærmere Bemærkninger om Sagen, bl. a. fordi jeg, som sagt, synes, der er saa uendelig lidt at tale om i dette Øjeblik, men blot advare imod, at man nu efter den nye Religion, der synes at være kommet frem, lægger for meget over paa den seddeludstedende Bank. Jeg tror, at hvis Rigsdagen og hvis den høje Regering vil gøre sig det bekvemt og let, skal man skyde Spørgsmaalet over paa Nationalbanken, men jeg tror nok, at man til syvende og sidst vil komme til at sidde med Smerten tilbage. Valutaspørgsmaalet er ikke saa let at løse, og hvis det virkelig stod i den seddeludstedende Banks Magt paa egen Haand at klare dette Spørgsmaal, er det mig en ufattelig Gaade, hvorfor andre Stater, næsten de allerfleste Stater i Europa, saa længe har maattet drages og endnu maa slaas med deres Valutaproblemer. Jeg har med Interesse i Dagbladet „København“ lagt Mærke til, at det efter min Mening altsaa noget fattige Resultat, man er kommet til i Valutaraadet, fremstilles som en Sejr for Venstres Valutapolitik. Jeg maa sige, Verden er underlig, alt gaar op og ned; saa længe Venstre havde Regeringen og havde Magten, har vi ikke set, at det havde nogen egentlig Valutapolitik; nu da Venstre ikke længere er ved Regeringen, har det pludselig en Valutapolitik, og den har endda sejret, medens Socialde-